

Bogár László: „Mi a magyar most?”

2013 április 29. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Az elmúlt években egyre gyakrabban hangzott el különböző? összejöveteleken, hogy jól van most már, gyerekek, éppen eleget beszéltünk a diagnózisról, mindent tudunk már a helyzetünkről, de beszéljünk végre a terápiáról, vagyis arról, hogy mi a teendő?.

Vegyük észre, hogy az orvosi hasonlat valószínűleg nem véletlen, mindnyájan érezzük, hogy mind az egész

emberi lét, mind a magyarság súlyosan beteg, és a feladat sebeink begyógyítása volna. Igen ám, de hogyan? Sietek el?rebocsátani, hogy a választ én sem tudom, így legfeljebb arra vállalkozom, hogy felsoroljam, mi mindent kellene el?zetesen végiggondolni ahhoz, hogy eljussunk a cselekvésig.

El?ször is azzal kellene számot vetnünk, hogy ahhoz, hogy egy emberi közösség nyíltan beszéljen a helyzetér?l, és megbeszélje a teend?it, mindenekel?tt olyan közös „nyelvre” van szüksége, amely ezt lehetővé teszi. Vagyis egy olyan elbeszélési módra, amely egységes értelmezési keretbe ágyazva és egységes fogalomkészlettel elemzi a felvet?d? kérdéseket. Vitatkozni is csak azok tudnak, legalábbis konstruktív módon, akik ebben a közös nyelvben egyetértenek.

Ma Magyarországon ennek a legelemibb feltételei sincsenek meg! A közös nyelv helyett egy indulatokkal terhes verbális polgárháború folyik, meglehetősen vészterhesen. A szavak szerencsére közvetlenül nem tudnak ölni, mert akkor már több ezer halálos áldozata lenne ennek a szófégyverekkel vívott, kegyetlen és ádáz háborúságnak. Ez azonban ne nyugtasson meg minket, mert bár a szavak közvetlenül valóban nem tudnak ölni, de hosszú távon annál inkább kifejtethetik pusztító hatásukat. Azt sem szabad elfelejtenünk, hogy például a francia forradalom iszonyú öldöklése is úgy kezdődött, hogy legalább egy évtizeden át fokozatosan hiszterizálták a közbeszédet azok az er?k, amelyek persze akkor is „láthatatlanok”, s?t „nem is léteztek”. A Marat- és Desmoulin-féle brutális médiaterroristák, akiknek mai magyar megfelelőit pontosan beazonosíthatnánk, ha volna merszünk, valójában csak

bábfigurák voltak. A „zsinórpaddás urai” pedig akkor is elégedetten dörzsölgették a kezüket, látván kreatúráik pusztító s egyben önpusztító átokfutását. A közös nyelv egyre fokozódó hiánya önmagában is elégséges volna a teendőkkel kapcsolatos emberséges vita lefolytatásához, de sajnos van más gond is. Tegyük még hozzá, hogy csak a közös nyelv teheti lehetővé egy emberi közösség számára az átgondolt, összehangolt cselekvést, mert ha nem így tesz, helyzetének megjavítása helyett még annál is rosszabb helyzetbe manőverezheti magát, mint amilyenben éppen van. Mert sajnos mindig van rosszabb, bár sokszor hittük és hisszük azt, hogy ennél rosszabb már nem lehet. Mindig van rosszabb, most például a magyarság anyagilag, fizikailag, lelkiileg, s erkölcsileg, szellemileg is rosszabb állapotban van, mint harminc, negyven évvel ezelőtt, amikor pedig azt hittük, hogy annál rosszabb már nem lehet. De mint kiderült, mégis lehetett. Igaz, ma egészen más miatt és másként rossz, ami kiderül, hogy a történelmi negatívumok igen változatos szerkezetekben mutatják meg magukat.

Szembe kellene néznünk azzal is, hogy mivel minden mondatnak van alanya és állítmánya, a magyarság nemzetstratégiai cselekvési íve is erre a logikára kellene, hogy épüljön. Tehát el kellene töprengenünk azon, hogy ki is volna a nemzeti cselekvés alanya. Vagy még nyersebben fogalmazva, ki a magyar, még pontosabban, ahogy Berzsényi fogalmazott: „Mi a magyar most?” A probléma mennyiségi és minőségi szempontból egyaránt izgalmas és persze módfelett kényes kérdésekre világít rá. Ma nyolcmillió olyan felnőtt állampolgár van, akinek „papírja van” arról – ezt a „papírt” választójogként hívják –, hogy az önmaga újrateremtési folyamataira nézve felelős döntéseket hozó magyar nemzethez tartozik. De vajon valóban ez lenne az egységes magyar nemzet? Amikor éppen azt látjuk, hogy hamis törésvonalak mentén ravaszul összeeszkábált álproblémák tömegét csócsálja nap mint nap. Miközben a valóságos összefüggések mélyszerkezetét nemcsak hogy nem érti, de azt sem tudja, hogy egyáltalán mit kellene megértenie. A nyugatias demokrácia azért színjáték csupán, mert résztvevőinek döntő többsége eleve megfosztott attól, hogy kompetens legyen saját életére vonatkozó döntéseinek meghozatalában. Ne szépítsük, a nyolcmillió magyar állampolgár döntő többségének elemi szinten sincs fogalma arról, hogy mi történik vele, így semmiféle felelős döntés meghozatalára nem képes. Hozzá kell tenni, hogy az emiatt viselt iszonyú történelmi felelősség csak kisebb részben az övé. Az, hogy már évszázadok óta „vezeteti magát szembekötve, vakon”, elsősorban urinak felelőssége, akik ahelyett, hogy szolgálnák a szakrális felelősségükre bízott népet, kiszolgáltatják azt a mindenkori birodalmaknak. Ahogy Juhász Ferenc írja a Dózsa-parasztháborúról szóló, megrendítő eposzában: „Időközbe látó szemetek nem volt, de kezetek, hogy a hazát a sírba taszítsa, igen.” Az önámító hazugságok és félelmek tengerében egymást rontják a felül és alul lévőket. A maradék magyarságnak tehát legelőször is azzal kellene szembenéznie, hogy „kik vagyunk, és mit akarunk”, vagyis ki a nemzetstratégiai cselekvés alanya, és mit állít a nemzet jövőjéről ez az alany. Mielőtt tehát a teendőkről szólnánk, nem ártana a cselekvés alapvető feltételeiről is szót váltani.

Bogár László - magyarhirlap.hu

Ajánló

